

ZAČÍNÁJÍ NA „N“

- 1 Ježíšův učedník z Kány Galilejské, kterého k Ježíšovi přivedl Filip.
- 2 Hora, ze které Mojžiš pohlédl na zaslíbenou zemi a kde také zemřel.
- 3 Člen židovské rady, který sympatizoval s Ježíšem a nakonec ho spolu s Josefem z Arimatie pohřbil.
- 4 Babylónský král, který dobyl Jeruzalém a část jeho obyvatel odvedl do zajetí.
- 5 Prorok, který obvinil krále Davida z hříchu.
- 6 Město v Galileji, kde chudé vdově zemřel syn a Ježíš ho vzkřísil.
- 7 Město, kde Ježíš prožil své dětství a mládí.
- 8 Číšník perského krále, pod jehož vedením byly za 52 dní obnoveny jeruzalémské hradby.
- 9 Vynikající lovec a zakladatel řady měst, kromě jiných i Babylónu.
- 10 Vdova po Elímelekovi, která prosila své snachy, aby ji nazývaly Mara, tj. Trpká.
- 11 Malomocný hejtman syrského vojska.
- 12 Město, které měl Jonáš varovat před zkázkou.
- 13 Název slibu, který zavazoval k odmítání vína a stříhání vlasů i vousů.
- 14 Prorok, jehož starozákonní kniha přináší Boží proroctví o pádu Asyrské říše a zničení města Ninive.
- 15 Co napekli Izraelci z těsta, které s sebou nesli při útěku z Egypta?
- 16 Jaký olej Marie vylila na Ježíšovu hlavu při večeři v Šimonově domě?
- 17 Čím byl potrestán Zachariáš, protože neuvěřil tomu, co mu řekl anděl?
- 18 Apoštol Pavel uvádí tři významné ctnosti. Která je vedle lásky a víry ta třetí?
- 19 Jméno muže, který zachránil největší množství zvířat.
- 20 Příčina touhy dotknout se Ježíše.

1 - NATANAEL (Jan 1,48), 2 - NEBÓ (5 Moj 32,49;34,1-5), 3 - NIKODÉM (Jan 3,1,2;19,38-40), 4 - NEBÚKADNESAR (Dan 1,1), 5 - NÁTAN (2 Sam 12,1.7-10), 6 - NAIM (Luk 7,11-17), 7 - NAZARET (Luk 2,51; 4,16), 8 - NEHEMJÁŠ (Neh 2,1), 9 - NIMROD (1 Moj 10,8-10), 10 - NOEMI (Rút 1,20), 11 - NAAMAN (2 Král 5.kap.), 12 - NINIVE (Jon 1,2; 3,3), 13 - NAZÍRSKÝ SLIB (4 Moj 6,1-5), 14 - NAHUM, 15 - NEKVAŠENÉ CHLEBY (2 Moj 12,39), 16 - NARDOVÝ (Mar 14,3), 17 - NĚMOTOU (Luk 1,18-22), 18 - NADĚJE (1 KOR 13,13), 19 - NOE (1 Moj 7.kap.), 20 - NEMOC (Mar 5,23-24)

HŘIVNA

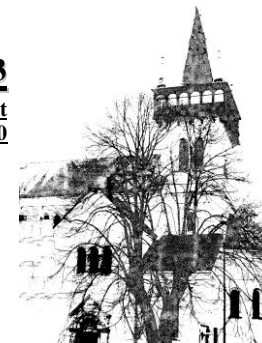
srpen - září 2013

2013 / 17

www.farnost.semily.net
administrátor farností - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 19.8.2013 do 1.9.2013

den	hod.	úmysl
19.08.	pondělí	-----
20.08.	úterý	KO 18:00 za † Viktora a Veroniku
21.08.	středa	KA 8:00 za † Marii Patřičnou a Zdeňka Hylmara
22.08.	čtvrtek	Památka Panny Marie Královny KA 8:00 za † Jana a Karolínu
23.08.	pátek	KO 18:00 za pokoj v rodině
24.08.	sobota	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola KA 8:30 za † Jana a Annu DD 13:30 za farníky KO 18:00 za zdraví a Boží pomoc pro Irenu a její rodinu
25.08.	neděle	21. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † Zdeňka Stehlíka a rodiče, na poděkování - ke cti Panny Marie TT 10:00 na úmysl
26.08.	pondělí	-----
27.08.	úterý	Památka sv. Moniky KO 18:00 za Boží požehnání a pomoc pro rodinu Ladislava Balušíka
28.08.	středa	Památka sv. Augustina KA 8:00 za † Jana a Dagmar KO 20:00 NIKODÉMOVA NOC <i>bohoslužba při svíčkách - po mši svatě adorace do 22:00; v tichu a ve tmě - možnost přijetí svátosti smíření</i>
29.08.	čtvrtek	Svátek Umučení sv. Jana Křtitele KA 8:00 za † Zdeňka Pacholíka KK 18:00 za obrácení hříšníků
30.08.	pátek	KO 18:00 na úmysl dárce
31.08.	sobota	DD 13:30 za farníky KO 18:00 za † Serafína a Radoslavu
01.09.	neděle	22. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † Milenu Plachtovou a rodiče TT 10:00 na úmysl

SVATÝ BARTOLOMĚJ (24.08.)

Byl jedním z dvanácti Ježíšových apoštolů, pocházel z Kány, galilejského města severně od Nazaretu, a je tedy možné, že byl svědkem velkého znamení, které v Káni Galilejské Ježíš vykonal.

Podle legendy působil v královské rodině širvánšáhů. Arménský král Polimeus měl dceru, která byla tak zuřivá, že musela být spoutána řetězy. Bartoloměj, jakmile o tom uslyšel, vešel ke králi a slíbil mu, že ve jménu Ježíše Krista jeho dceru uzdraví, jestliže on přijme křesťanskou víru. Král ochotně svolil. Bartoloměj se nad posedlou dívkou pomodlil a zbavil jí zlého ducha. Tento zázrak způsobil veliké podivení a král i celý jeho dvůr i obyvatelé dvanácti měst uvěřili v Ježíše Krista.

Tím však proti sobě popudil pohanské kněze, kteří na něj poštvali králova bratra Astyagese, zarytého pohana, který ho úkladně zajal, uvěznil a krutě mučil. Údajně se tak stalo ve městě Deerbent na břehu Kaspického moře. Bartoloměj byl odsouzen k tzv.

perskému trestu smrti. To znamenalo, že byl nejprve stažen z kůže a posléze ukřižován hlavou dolů.

Velmi známá je scéna z Posledního soudu v Sixtinské kapli, ve které Michelangelo zobrazil sv. Bartoloměje, jak drží v pravé ruce koželužský nůž a v levé ruce vlastní kůži, na níž umělec zanechal svůj autoportrét. Dalšími atributy jsou nůž, kniha, svitek spisů, prapor, někdy kříž.

RODINA SE SKLÁDÁ Z LIDÍ, TEDY Z HŘÍŠNÍKŮ

Rodina je místem, kde se děje církev, je jakousi malou svatyní, rodina je zobrazením věrné lásky Hospodina ke svému lidu, je to místo, které má být otevřené i druhým, je činitelem evangelizace... Mohli bychom toho říci ještě hodně a všechno je to pravda. Právě tak je ale pravdou, že rodina se skládá z lidí, tedy z hříšníků, kteří sice mají jakožto křesťané účast na spáse, ale také na hříšnosti lidí. Rodina je tedy prostředí, které může být a mnohdy bývá krásné, které ale nikdy není ideální.

Jak srovnat tyto věci s pohledem na nazaretskou rodinu? Snad nejlépe tak, že si znovu připomeneme, že její členové byli a jsou aktéry Božího díla spásy, které se táhne lidskými dějinami. Nejde o to, že bychom měli či směli snižovat osobní kvality, tedy svatost členů nazaretské rodiny. Jde o to, abychom nezůstali jen u popisu toho, jak Ježíš, Maria a Josef byli lidé Bohu blízcí a milí a nepřipojili k tomu jen konstatování, že my takoví nejsme. To by bylo totiž opravdu velmi málo.

Pokud si toto členové rodin uvědomí, mohou z toho pro ně vyplynout dvě věci. Jednak pocit odpovědnosti za naplnění Božího úkolu ve svém vlastním životě. Jako věřící lidé víme o tom, že si nejsme odpovědny jen sobě navzájem, ale že jsme také odpovědny Bohu.

Takže toto vědomí může nadlehčit někdy až tíživý pocit vzájemné zodpovědnosti, zejména pak tíživý pocit zodpovědnosti, který mají mnohdy rodiče vůči svým dospívajícím či dospělým dětem. Každý člen rodiny patří do Božího plánu záchrany. A jestliže v nějaké - třeba i dlouhé - fázi života se někdo vymkne, sejde z dobré cesty, není to konec a není to znehodnocení celého úsilí o dobrou výchovu.

Boží vůle zachránit člověka trvá. Semeno Boží pravdy, které bylo do někoho zaseto, je semeno dobré a může přinést svůj užitek. Je tedy třeba se dívat dost daleko. Nevnímat jen okamžitou kvalitu rodiny a jejich členů, ale vnímat Boží plán, vnímat, že jsme spolu i každý jednotlivě objektem Boží péče a aktéry Božího díla záchrany, které je namířeno ke všem lidem. Křesťanské rodiny zdaleka nejsou a nemají být jen "ideální vzorky správného života".

Křesťanské rodiny jsou, podobně jako nazaretská rodina, složeny z lidí, s nimiž Bůh ve svém plánu spásy počítá, kteří jsou pro něho společně i každý jednotlivě důležití. Je třeba, aby o tomto svém úkolu všichni věděli.

(Aleš Opatrný)

O VÍŘE?

O víře se mluvit a psát snad ani nemá. Víra se tiše žije. Čím nenápadněji, tím hlouběji a silněji. Je to navýsost intimní vztah důvěry člověka k Bohu. A nepřenositelná zkušenost. Víra staví na materiálu až podezřele nefunkčním a nebezpečném - a přesto jedinečném. Na pochybnostech. Už církevní otec Augustin hluboké tajemství víry takto definoval. Dobře věděl, že nic není víc poddolováno, nehrozí zhroucením a pádem, než „jistota“ víry.

Jsou to pochybnosti, které člověka na cestě víry tvořivě posouvají. Sice jeden krok zpátky, ale zato dva dopředu. Naopak jistoty čím byly a jsou větší, vždycky berou za své. Platí to bez ohledu jde-li o známky na vysvědčení, volbu povolání, partnera, přátel, výchovu dětí, strach z nemoci, plány do budoucna...

Pochybnosti jsou vlastně otázky. Jistota jsou už odpovědi. Troufám si říct, že Bůh miluje naše otázky. Může na ně totiž sám odpovědět každému z nás. A taky tak činí. A nic Boha tak nerozesmává tak, jako naše jistoty o jeho věcech, a když je navíc každý cpeme do šuplíků podle svého. Kolik církví, tolik šuplíků...

V kněžském povolání jsou pochybnosti nejefektivnější. Sebejistá církev a duchovní bez pochybností a otázek je prostorem ďáblovým. Nejlepší duchovní (ostatně i laici) vždycky byli ti zápasící, tápající rouhači, vysmívání světem i církví za svou neúspěšnost a obviňování z kacířství. Věřit přece znamená pohyb lásky k věčnému tajemství. Přesto že, a navzdory že... „Náboženská energie je v temných otázkách, zřídka v odpovědích. Když hledáme odpovědi, hledáme změnu schématu. Když hledáme otázky, hledáme otevření se proměně. My se snažíme změnit události, abychom se nemuseli změnit sami. Musíme se učit zůstat s bolestmi života bez odpovědi, bez závěru a v některých dnech i beze smyslu. To je temná cesta skutečné modlitby...“ (Richard Rohr)

Vždycky mi byl blízký Jákob se svým sveřepým zápasem o Boží požehnání nebo apoštol Tomáš, který se pořád Ježíše vypytał. Podezřelý mi byl apoštol Petr se svým sebejistým : Pane, nikdy tě, neopustím, máš přece slovo věčného života. Pak práskl do bot a teprve kokrhající kohout ho postavil na rozechvělé nohy. Protože pochybnosti, zejména o sobě, jsou taky chvěním. A teprve chvění dává pevnost.

A ještě jednu další skrytou sílu v sobě pochybnosti nesou: pochybnosti o víře jsou totiž podobné pochybnostem nevěřících o důvodech jejich nevěry. Jaký úžasný prostor k vzájemnému dialogu a pro osobní svědectví života.

(Jana Šilerová)

VZPOMÍNKA NA PANA DĚKANA ALFRÉDA KOSTKU

Byl jsem kdysi vyzván jedním dobrým přítelem, abych napsal své vzpomínky na pana děkana Hlaváče. Privil mi, že pro dnešní mladou generaci našich farníků by mohly být zajímavé svojí odlišností od poměrů, které dnes prožíváme. Ta doba se změnila radikálně!

Za našeho mládí byl kněz, vyučující náboženství, plnoprávným členem učitelského sboru. Ve sborově měl své stálé místo. Zúčastňoval se také porad a klasifikačních konferencí. Na školním vysvědčení byla známka z náboženství na předním místě a započítávala se také do hodnocení žáka. Od svých kolegů, i těch, jimž dnes říkáme ateisté, byl uznáván a vážen jako pedagog, přispívající svým vyučováním k výchově žáků. Také tehdejší společnost si ve své většině kněží vážila.

P. Alfréd Kostka byl vysvěcen na kněze tehdejší litoměřickým biskupem mons. Weberem. Jeho spolužáky byli v semináři mj. P. Bzunek, který později působil v Loukově a P. Kodera, kterému se později věnuji více.

Do Semil přichází P. Alfréd Kostka v r. 1957. To byla léta nejhoršího útlaku, který byl na církve vyvíjen vládnoucí politickou mocí. Nikde jsem však nenašel zmínky o tom, že by P. Kostka spolupracoval ať již s politickými strukturami nebo s různým "hnutím katolického duchovenstva", které biskupové věrným kněžím zakazovali. Byl spíše povahy uzavřené, tiše a neokázale však pracoval svědomitě v duchovní službě své farnosti. Jeden čas dojížděl i do blízkého Bozkova.

Zkoušky chrámového sboru se konaly ve farní kanceláři, kde tehdy bývalo harmonium a dobře naladěný klavír. Pan děkan byl vždy našim zkouškám přítomen, sedával u svého psacího stolu a četl breviář. V roce 1989, kdy byla svatořečena bl. Anežka Česká, se velice radoval z této skutečnosti. Měli jsme v těch dnech na faře zkoušku a vzpomínám si na jeho radost, kdy se kardinál Tomášek vrátil z Říma a odmítnul nabízené spojenectví se zanikající komunistickou mocí. Také tyto události přispěly k jejímu pádu.

Mnozí farníci se jistě pamatují na každoroční přinášení Jezulátka do kostelního Betléma, kde se pak se všemi přítomnými modlil jeden desátek růžence "Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila". V kázání o půlnoční vždy vítal všechny, kdož "svojí hojnou účastí přišli oslavit narození Spasitele". Není to jen moje pozorování, ale i mínění jiných, že v době totality bývalo na půlnoční více lidí než dnes.

Panu děkanovi se podařilo také zajistit finanční prostředky na opravu střechy našeho kostela, také na pokrytí věže měděným plechem. Z vlastních prostředků pak pořídil i druhý zvon, neboť po válečném rekvírování se vyzvánělo pouze jediným zvonom.

Odešel na odpočinek v roce 1995 a stal se tak nejdéle sloužícím farářem v Semilech; 38 let kněžské služby věřícím své farnosti.

Bydlel pak v Brně, kde ještě vypomáhal v místní farnosti. Do Semil psal svým dobrým známým o hezkých vzpomínkách na zdejší působení i s tím, že si dobře pamatuje, kdo ve které lavici v kostele sedával.

Zemřel v Brně dne 6.6.1997 ve věku 87 let. Na jeho pohřeb na rodném Opavsku v Pišti dne 13.6.1997 jel ze Semil autobus s některými jeho bývalými farníky. Svou úctu mu projevila i bývalá starostka Semil Ing. Kodejšová, která se pohřbu též zúčastnila.

Jak jsem již napsal výše, jeho spolubratrem v kněžské službě byl P. Vojtěch Kodera. Ten byl rodákem z Lysé n. Labem. Kdykoliv jsem do Lysé přijel, vypytaval se na P.

Kostku. Kolik lidí chodí pravidelně na nedělní mši sv., kolik jich chodí ke sv. přijímání apod. Vzpomínal, že spolu seděli v jedné lavici v semináři v Litoměřicích a chodili společně i ke zkouškám. Jejich farnosti na Mladoboleslavsku spolu také sousedily, takže se vzájemně navštěvovali.

Z farnosti Plazy odchází do Liberce jako administrátor. A zde začíná martyrium, ale nejen jeho, i mnoha dalších obětí komunistické zvěle. Sám vzpomínal, jak proti němu Státní bezpečnost připravovala různé provokační akce (ukryté zbraně ve hřbitovní kapli, což zmařil tím, že jim sám nález ohlásil aj.). Když se toto nezdařilo, byl na něho činěn nátlak, aby veřejně spolupracoval s tehdejší státní mocí, což též odmítnul. Krajský tajemník mu tehdy pohrozil, že bude s Liberce přeložen pryč. Odchází do Doks, kde se opakovaly staré praktiky Státní bezpečnosti. Když chtěl spolu se svým synovcem opravit střechu sakristie v kostelíku v Oknech, kam zatékalo, opět tam kdosi podstrčil zbraně.

Tehdejší litoměřický biskup mons. Trochta, sám bývalý vězeň nacistického koncentračního tábora, očekával, že bude zatčen. Rozděлил tedy diecézi na 6 správních oblastí a do čela těchto vikariátů jmenoval tajně 6 vikářů. Jedním z nich, věkově nejmladším, se stává P. Kodera. Všech 6 vikářů pak bylo odsouzeno k 7 až 15 letům žaláře, pro "maření státního dozoru nad církvemi". Ve vyšetřovací vazbě si P. Kodera pobyl téměř jeden rok, z toho 9 měsíců v Liberci, jak sám říkal v malém kumbálku a potom ve smutně proslulých Valdicích. Potom byl poslán na nucené práce do uhelných dolů ve Rtyni v Podkrkonoší. Zde pracoval při dobývání uhlí 3 roky. Ve vězeňském lágru bylo soustředěno asi 80 kněží. Zbytek svého trestu pak přežil v Mírově, který je z dějin komunistické justice dostatečně známý.

Po návratu z vězení odchází do Lysé, kde pracuje jako dělník v místním zahradnictví 7 let. Pak v místním podniku Labora, kde pracoval jako topič, skladník, či závozník. S vděčností na něho vzpomínala jako na dobrého souseda moje matka, které připravil o Dušičkách výzdobu na rodinný hrob, pomohl uklidit uhlí. Již jako důchodce vypomáhal po roce 1989 ve farnostech Kostomlaty, Plazy, Mcely a jinde.

Jednou jsem mu jen tak mezi řečí řekl, že P. Kostka věnoval semilskému kostelu sv. Petra a Pavla ze svých úspor zvon. Při mé další návštěvě mi radostně oznámil, že kostelu sv. Jana Křtitele v Lysé n. Labem nechá také pořídit zvon jako P. Kostka

Kdybych ty peníze dal na opravu kostela, která právě probíhá, tak se v těch miliónech rozplynou. "Zvonek", který byl 8 prosince 2003 slavnostně posvěcen, však váží 320 kg a jeho průměr je 80 cm. Má na svém plášti jméno sv. Vojtěcha.

Po slavnosti, venku před kostelem, pozdravovala řada místních farníků P. Koderu. Jeden z nich, bývalý spolužák, mu řekl: "Vojtíšku, ty ses zařadil mezi šlechtice. Dříve zvony nechávali pořizovat většinou šlechtici". Jediný zvon na věži lyského kostela (mimo malého umíráčku na sanktusové věžce), který přežil rekvírování za 1. i 2. světové války, byl zvon "Maria - Regina coeli" z roku 1521, který darovala Kateřina Kolowratová-Smiřická.

Toto jsou životní příběhy dvou kněží, spolubratrů, kteří žili mezi námi tiše a skromně. Jako jedni z mnohých, kteří zůstali věrni víře, v níž byli vychováni.

REQUIEM AETERNAM DONA EIS, DOMINA!

Josef Zumr